

Диспозитив

- 1) Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“) трябва да се тълкува в смисъл, че съобщаване от търговец на потребител, като разглежданото в главното производство, на погрешна информация трябва да се квалифицира като „заблуждаваща търговска практика“ по смисъла на тази директива, макар че това съобщаване е засегнало един-единствен потребител.
- 2) Директива 2005/29 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай, когато дадена търговска практика отговаря на всички критерии по член 6, параграф 1 от тази директива, за да бъде квалифицирана като заблуждаваща практика по отношение на потребителя, не следва да се проверява дали такава практика противоречи и на изискванията за дължима професионална грижа по смисъла на член 5, параграф 2, буква а) от посочената директива, за да може правомерно да бъде считана за нелоялна и следователно да бъде забранена на основание член 5, параграф 1 от същата директива.

(¹) ОВ С 304, 19.10.2013 г.

**Решение на Съда (голям състав) от 14 април 2015 г. — Съвет на Европейския съюз/Европейска
комисия**

(Дело С-409/13) (¹)

**(Жалба за отмяна — Макрофинансова помощ за трети държави — Решение на Комисията за
оттегляне на предложение за рамков регламент — Член 13, параграф 2 ДЕС и член 17 ДЕС —
Член 293 ДФЕС — Принцип на предоставената компетентност — Принцип на
институционално равновесие — Принцип на лоялно сътрудничество — Член 296 ДФЕС —
Задължение за мотивиране)**

(2015/С 198/05)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: G. Maganza, A. de Gregorio Merino и И. Гюров)

Ответник: Европейска комисия (представители: B. Smulders, P. Van Nuffel и M. Clausen)

Встъпили страни в подкрепа на жалбоподателя: Чешка република (представители: M. Smolek, J. Vlácil и J. Škeřík), Федерална република Германия (представител: T. Henze), Кралство Испания (представител: M. Sampol Pucurull), Френска република (представители: G. de Bergues, D. Colas и N. Rouam), Италианска република (представител: G. Palmieri, подпомагана от P. Gentili, avvocato dello Stato), Кралство Нидерландия (представители: M. Bulterman, B. Koopman и J. Langer), Словашка република (представител: B. Ricziová), Република Финландия (представител: H. Leppo), Кралство Швеция (представители: U. Persson и A. Falk), Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия (представител: V. Kaue, подпомагана от R. Palmer, barrister)

Диспозитив

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разходи.

- 3) Чешката република, Федерална република Германия, Кралство Испания, Френската република, Италианската република, Кралство Нидерландия, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция и Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия понасят направените от тях съдебни разnosки.

(¹) ОВ С 274, 21.9.2013 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 16 април 2015 г. (преюдициално запитване от Bundesverwaltungsgericht — Германия) — Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer/Hans Angerer

(Дело C-477/13) (¹)

(Преюдициално запитване — Директива 2005/36/ЕО — Член 10 — Признаване на професионалните квалификации — Достъп до професията архитект — Удостоверения, които не са включени в точка 5.7.1 от приложение V — Понятия за „конкретни и изключителни причини“ и за „архитект“)

(2015/С 198/06)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Bundesverwaltungsgericht

Страни в главното производство

Жалбоподател: Eintragungsausschuss bei der Bayerischen Architektenkammer

Ответник: Hans Angerer

в присъствието на: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht, Landesrechtsanwaltschaft Bayern als Vertreter des öffentlichen Interesses

Диспозитив

- 1) Член 10, буква в) от Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 година относно признаването на професионалните квалификации, изменена с Регламент (ЕО) № 279/2009 на Комисията от 6 април 2009 г., трябва да се тълкува в смисъл, че молителят, който желае да се възползва от общата система за признаване на удостоверения за обучение, предвидена в дял III, глава I от Директивата, трябва да докаже, освен че притежава удостоверение за обучение, което не е включено в точка 5.7.1 от приложение V към посочената директива, и наличието на „конкретни и изключителни причини“.
- 2) Член 10, буква в) от Директива 2005/36, изменена с Регламент № 279/2009, трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „конкретни и изключителни причини“ по смисъла на тази разпоредба препраща към обстоятелствата, поради които молителят не притежава удостоверение, включено в точка 5.7.1 от приложение V към Директивата, тъй като въпросният молител не може да се позове на факта, че притежава професионални квалификации, които му осигуряват достъп в държавата му по произход до професия, която е различна от тази, която желае да упражнява в приемлящата държава членка.